

magának a moralistának a belső küzdelme, aminek révén gyarló életével megpróbálja, meg kell, hogy próbálja alátámasztani azt a morális látást, amit útként vall. Az elmélet és gyakorlat közelítése, amely oly tökéletlenül megy, vagy mondjam inkább: nem megy – sokak számára botrány, csak egyesek számára érthető. Nem kell hozzá szuperintellektus, kifinomult műveltség. Tudta ezt az egyszerű ember is, amikor a sikeres élet titkaként azt jelölte meg, hogy „el tud-e valaki menni azon a keskeny úton, amelyen a tisztességes emberek járnak”. A moralista másik, még fájóbb sebe, ha azt látja, hogy gyatrán tud elmenni, vagy el sem tud menni azon az úton, amelyet a sajátjának szeretne tudni.

Elmélet és gyakorlat eredményes közelítése. Teréz anya annyit amennyit gondol Istenről és jó híreről, de azt megvalósítja. Roger Schütz így vagy úgy képzelet feladatát, de amit elgondol – a külső szemlélő úgy látja – megteszi. Egyes emberi életek sikerülnek, mások sikertelenségükkel merednek ránk. Kritikám éles és radikális. Utam világos. Milyenre sikeredtem? Jóságommal, irgalmammal meg tudom-e védeni utamat. Meg tudom-e védeni az irgalmatlannak tartott Istent?

Kritikus vagyok és kíméletlen. Amikor bírálók valódi önbírálatot végzek-e vagy megsemmisítem egyházamat és vele együtt hívó önmagamot is? Elpusztítok minden szakrumot és misztériumot, amely hordozza az ember megmenekülését?

Így torkollik ez a gondolatsor önvizsgálatba, aminek a során kell lenni megsemmisítésnek és kell lenni új vállalásnak. A személyes bűnbánat, a metanoia, gyakran valami elhagyása, otthagynása, önmagam számára megsemmisítése, mivel enélkül nincs mód az ellentétes, a jézusi érték vállalására. Kell lenni bátorságnak, kell lenni irgalmasságnak, kell lenni azokhoz állásnak, akikkel senki sem törődik. Az új esztendőben csak akkor tudok vigadni, valaminek is örülni, ha jó ez az önvizsgálat és eredményes a tervezés.

1986

GROMON ANDRÁS

MENNYIRE JÉZUSI A „8 BOLDOGSÁG”?

A „hegyi beszéd” Isten országának „alkotmánya”; mondhatnánk úgy is, hogy a kereszténység *magna chartája*, ha a történelmi kereszténységnek – a formális Jézusra hivatkozáson túl is – lenne valami köze a „hegyi beszédhez”. Mindenesetre a szentírás-magyarázók, az egyházi tisztségviselők és az elkötelezett hívők meg-egyeznek abban, hogy a „hegyi beszéd”, illetve ennek „összefoglalása”, „sűrítőménye”, a „nyolc boldogság” (Mt 5,3-10) a lehető legtisztábban tükrözi Jézus szellemiségét. Ennek fényében a címben fölített kérdés nemcsak kihívónak, hanem egyenesen pimasznak is minősülhet. De ne hamarkodjunk el a minősítést! Vizsgáljuk meg lépésről lépésre a „nyolc boldogságot”, és a végén térjünk vissza a kérdésre – tekintettel arra, hogy Jézus beszédeiről nem készült magnófelvétel, és az az áthagyományozás hosszú és bonyolult folyamata révén jutott el hozzánk.

Vágjunk hát bele – mondhatnánk, de ebben a pillanatban máris beleütközünk az első nehézségbe. Fölmerül a kérdés: Melyik fordítást vegyük alapul? Szerénytelen-ség-e vagy sem, saját fordításomat kínálok kiindulópontul, és rögtön az első „boldogmondás” esetében látni fogjuk, hogy a címbeli kérdés megválaszolásában mekkora jelentősége van a fordításnak.

Szerencsések, akik a Lélek hatására lettek nyomor-gók, mert övék a Mennyek országa.

Már az első szó fordítása, a szokásos „boldogok” is nehéz helyzet elé állít minket, mert sok félreértésre ad alkalmat. A görög *makariosz* szónak elvileg még sok más fordítása is lehetne, pl. gazdag, tehető, vagyonos; áldott; megelégedett; szerencsés; üdvözült, az (örök) üdvösség helyén tartózkodó, az (örök) üdvösség birtokosa. Azért döntöttem a „szerencsések” mellett, mert a szónak általában ténylegesen ez az értelme Jézus ajkán: azokat jelöli, akik olyan „kincset” találtak, amelyet „nem szolgáltak meg” (vö. pl. Lk 10,23; 11,27-28).

Hasonlóan problematikus a „lélek”, illetve a szokásos fordítások „lélekben” kifejezése. A fordítók és magyarázók elsőprő többsége *az ember* „lelként” („bensőjeként, szíveként, központjaként”) fogja fel a görög *pneuma* szót, csakhogy a jelző, határozó, birtokos névmás vagy birtokos nélküli *pneuma* az evangéliumokban (egy-két kivételtől eltekintve) *Isten Lelkét* jelöli (pl. Mk 1,10.12, vagy a János-evangélium következetes szóhasználat), ezért írtam nagybetűvel a Lelket. „A Lélekben” (*tó pneumatí*) persze nem valamiféle „helyhatározó” akar lenni; tényleges jelentése: „a Lélek által”, konkrétan „a Lélek ösztönzésére” vagy „a Lélek erejében/erejével” (ld. Mk 12,36; Lk 10,21). Az általá-

nos „(a Lélek) hatására” kifejezés használata ez esetben azért célszerű, mert magában foglalja „(a Lélek) ösztönzésére” és „(a Lélek) erejével” jelentést is.

A „nyomorgók” fordítás indoklásához már „át kell ugranunk” e mondás Lukács-evangéliumbeli változatához, annál is inkább, mert azt a változatot tarthatjuk eredetinek. Ott így hangzik: „Szerencsések vagytok ti, nyomorgók, mert számotokra van itt¹ az Isten országa.” De nem elég ezt önmagában idéznünk, ugyanis a következő két mondattal együtt egységet alkot, mégpedig oly módon, hogy a második és a harmadik mondat az elsőnek a kifejtése: „Szerencsések vagytok ti, akik most éheztek, mert majd jóllakatnak titeket. Szerencsések vagytok ti, akik most sírtok, mert nevetni fogtok” (Lk 6,20-21).

Ez esetben nincs szükség találgatásra, kik is azok a „nyomorgók” (szokásos fordításban: „szegények”; a görög *ptókhosz* alapjelentése: koldusszegény): azok, akik éheznek, illetve (nyomoruk és az abból fakadó bajok, szenvedések miatt) sírnak. Számukra ígéri Jézus a jóllakást és a nevetést, természetesen nem a túlvilágon, hanem e földi életben, és persze nem valami „isteni csoda” révén, hanem megtért, azaz Isten akaratát megvalósító emberek által, akik megosztják kenyerüket az éhezőkkel (Mk 6,35-44; 8,1621), és az Istenbe vetett bizalom erejéből gyógyítják a betegeket, szenvedőket (Mk 3,14-15; Lk 6,35; 9,2; 10,9). Ezért mondhatja Jézus, hogy (elsősorban) a nyomorgók számára van itt Isten országa.² Eredetileg tehát azokról a nélkülözőkről van szó, akik számára Isten országa *reményt* jelent: megtért emberek meg fogják osztani velük a kenyerüket.

Most már visszatérhetünk Máté szövegéhez, és rögtön megállapíthatjuk, hogy ha a szokásos „Boldogok a lélekben szegények...” fordítást tartanánk helytállóan azzal a magyarázattal, hogy a „lelki szegények” az alázatosakat jelentik, akik „üres kézzel”, de „nyitott szívvel” állnak Isten előtt – akkor azt kellene mondanunk, hogy Máté „spiritualizálta” Lukács szövegét, azaz a *fizikai* nyomort lelki-szellemi valósággá, „lelki szegénységgé” alakította át. Ezt az értelmezést azonban teljesen jézusiatlannak kell tartanunk, mivel semmi alapja sincs Jézus tanításának egészében.

Ebből azonban nem következik, hogy el kellene vetnünk Máté eredeti szövegét, ugyanis az általam adott

fordításban és értelmezésben sajátos, de nagyon is jézusi tartalmú mondanivalója van: „A Lélek hatására nyomorgók” a nélkülözők *sajátos körét* jelenti, azokat, akik „Isten Lelkének ösztönzésére és erejével” már megtértek, és tudatosan vállalják a nélkülözést – részben azért, mert átláttak a csalóka gazdagság csábításán, és legyőzték azt (vö. Mk 4,19; Lk 16,9), részben pedig azért, mert a nyomorgókkal való szolidaritásból fakadóan megosztották/megosztják azokkal javaikat. Ezért aztán valóban *övék*³ az Isten országa⁴, hiszen megtérésük, új gondolkodás- és cselekvésmódjuk révén (*metanoia*, vö. Mk 1,15) *ténylegesen* tagjai, részesei már Isten országának, azaz a feltétel és személyválogatás nélkül ajándékozó szeretet világának.

Szerencsések a bánkódók, mert Isten meg fogja vigasztalni őket.

Akár ebben, akár a szokásos fordításban („Boldogok a szomorkodók, majd megvigasztalják⁵ őket”) könnyű fölismerni, hogy itt a Lukács-szöveg harmadik mondatának megfelelőjéről van szó: „Szerencsések vagytok ti, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.”

A „bánkódás” látszólag enyhébb kifejezés, mint a lukácsi változatban olvasható „sírás”; mivel azonban a görög *penthein* ige elsődleges jelentése „gyászol”, a gyász pedig gyakran erős sírásban, zokogásban fejeződik ki (különösen a régi Keleten), a két kifejezés között nincs tartalmi különbség.

Csakhogy: Lukács szövegösszefüggésében még egyértelműnek tekinthető a szóban forgó sírás oka (nevezetesen a nélkülözés, valamint az abból fakadó bajok, szenvedések), illetve az is, hogy miféle sírókra gondol Jézus, vagyis a nyomorgókra, Máté megfogalmazásából semmi sem derül ki erre nézve, s ez a legkülönfélébb találgatásokra ad alkalmat (és kényszeríti rá a szentírás-magyarázókat). Így aztán, bár a sírás bánkódásra változtatását önmagában véve nem kell spiritualizálásának tekintenünk, nyilvánvaló, hogy a „sírás” erősebb, „földközeli” kifejezés, mint a tisztán lelki jelensége utaló „bánkódás”.

A mondás egészét tekintve azonban nyilvánvaló a Máté-féle spiritualizálás: Lukács szövege szerint Jézus konkrét bajokra konkrét, *e világi megoldást* ígér, ez esetben sírás helyett nevetést, Máté változata viszont a bajok tényleges megoldódása helyett *Isten vigasztalását* helyezi kilátásba, de még az sem derül ki határozottan, hogy e világi vagy túlvilági vigasztalásra gondol-e,

¹ A görög *hümeterosz* kifejezésnek itt csak ez lehet az értelme, ellentétben a megszokott „tiétek”-kel.

² Mindebből természetesen az is következik, hogy Isten országa csak *olyan mértékben* valósulhat meg itt a földön, amilyen mértékben lesznek „megtérő”, gondolkodásukat és életüket átalakító emberek, és csak ebben az esetben és ilyen mértékben igaz, hogy „szerencsések a szegények”.

³ Itt tehát helytelen lenne az „övék”-et úgy értelmezni, hogy „számukra van itt”, ahogyan helytelen lett volna a lukácsi változatban az „tiétek” fordítás.

⁴ A „Mennyek országa” azonos értelmű az „Isten országával”: Máté a zsidó szokásoknak megfelelően kertüli Isten nevének kimondását; a „Mennyek” Isten körülírása.

⁵ Ez a fordítás bizonytalanságban hagyja az olvasót arra nézve, hogy kik a szóban forgó vigasztalók; a görögben itt szenvedő igealak áll („megvigasztaltatnak”), ami azonban nem más, mint Isten nevének egyik lehetséges körülírása (*passivum divinum*).

noha a jövő idejű igealak inkább az utóbbit valószínűsíti.

Az Istentől jövő vigasztalás kétségtelenül biblikus elgondolás (vö. Iz 25,8; 66,13; Jel 7,17), és más összefüggésekben helytelen lenne azt lebecsülni vagy elvetni, de tény, hogy Jézus soha senkinek nem kínálta „megoldásként” az Istentől kapható vigaszt, sem e világi, sem túlvilági értelemben – tehát ezt a Máté-féle boldogmondást nem tekinthetjük Jézustól származónak.⁶

Szerencsések az erőszakmentesek, mert ők fogják örökölni az országot.

Ennek a mondásnak látszólag nincs megfelelője Lukács „siksági beszédében”; mivel azonban a „szelíd” (*praiusz*) és a „szegény” (*ptókhosz*) ugyanabból a héber, ill. arám kifejezésből származik (*anavim*), némely szentírás-magyarázók úgy vélik, hogy akárcsak az 5,3-ban, Máté itt is a szegényekről szóló lukácsi mondást (6,20b) értelmezi.

Mindenesetre nem könnyű a *praiusz* értelmezése, mert (1Pt 3,4-et leszámítva) az Újszövetségben kizárólag Máténál fordul elő, és ezen a helyen kívül csak a bizonytalan hitelességű 11,29-ben, valamint a 21,5 ószövetségi idézetében. A fordítások hol „szelíd”-del, hol „alázatos”-sal adják vissza.

Nehézséget okoz az „ország” eredetijének értelmezése is, mert a görög *gē* többfélét jelenthet: termőföld, egy bizonyos terület (vidék, táj), ország, a földkerekség. Az olyan összefüggésekben azonban, mint az itteni is, földi-politikai valóságot jelentett Jézus és zsidó hallgatói számára egyaránt: azt a „tejjel-mézzel folyó” területet, amelyet Jahve ígért örökségként népének (vö. 5Móz 5,16), azaz Izrael országát. „Isten országát” hirdetve Jézus ezt a földi országot és ennek népét tartotta szem előtt (vö. Lk 12,49.51, továbbá Mt 10,34), és semmi sem szól a mellett, hogy nyilvános működése idején „a földkerekség” lett volna gondolkodásának és prédikációjának távlata (vö. Mt 10,5-6; 15,24), ezért aztán tévesnek kell tekintenünk a hagyományos „övék lesz a föld” fordítást.

Ahhoz, hogy jól érthessük ezt a mondást, tudatosítanunk kell, hogy Jézus korában az Ószövetségben olvasható leírások határozták meg a zsidóság történelmszemléletét és gondolkodásmódját. Ennek értelmében Ábrahám még békés úton jutott élettérhez Kánaán törzsei között (1Móz 12-24 fejezet), „utódaí” azonban háborús erőszakkal hódították meg az „Ígért Földjét” (Józsue könyve), s ezt isteni megbízás végrehajtásaként értelmezték (vö. 2Móz 23,23-31).

Jézus kortársainak egy része, a zelóták szintén „Istenel” és erőszak alkalmazásával akarták elragadni „az országot”, azaz Izraelt, nevezetesen a megszálló rómaiaktól. Jézus azonban nem félt a szemükbe mondani: Bármennyire „szentírás” legyen is az, ahogyan értelmezték Izrael történelmét, ez a felfogás hamis, és ezért hamis a politikátok is, amely ebből a szemléletből táplálkozik (vö. Lk 23,28.31). Nem az erőszakosok fogják birtokba venni az országot, mert Isten, az ország igazi tulajdonosa (vö. 3Móz 25,23) csak azoknak ajándékozta örökségképpen, akik rábízzák magukat, és lemondanak a háborús erőszak alkalmazásáról.⁷

Jézus e felfogásának az a magyarázata, hogy az általa megtapasztalt és hirdetett Isten a feltétlen szeretet Istene, akinek szeretete kiterjed az ország ellenségeire is (vö. Mt 5,38-41!). Ugyanakkor politikailag hatékony Isten is Ő: ha „hívei” csak arra törekszenek, hogy az Ő „uralma” (akarata) érvényesüljön bennük, az Ő lelkülete hassa át őket (ld. Mt 6,9-10), akkor Isten „megadja nekik ráadásként” az országot is, amelyre szükségük van ahhoz, hogy szabadságban és békében éljenek (vö. Mt 6,33!).

A fentiek immár megindokolják azt is, miért az „erőszakmentesek” fordítást alkalmaztam a szokásos „szelídek” helyett, hiszen itt nem általánosságban vett, s főleg nem csupán lelki jellegű szelídségről van szó, hanem egészen konkrétan az ellenséggel szembeni fizikai erőszakról. Az elmondottak alapján természetesen kiterjeszthetjük a jézusi szelídség fogalmát az élet más területeire is, és nemcsak a szelíd magatartást érthetjük rajta, hanem annak alapját, a szelíd lelkületet is.

Szerencsések, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságot, mert Isten majd kielégíti őket.

Ez a mondás a lukácsi „Szerencsések vagytok ti, akik most éheztek, mert majd jóllakatnak titeket” megfelelője, de első pillantásra is látszik, hogy a Máté-féle spiritalizálás itt szélsőségesen érvényesül, hiszen Lukácsnál Jézus azokról beszél, akik „most éheznek”, a szó testi értelmében, vagyis a két mondás tartalmának („testi éhezés” – „lelki jellegű vágyakozás”) már nincs is köze egymáshoz.

Az értelmezés kulcsa nyilvánvalóan az „igazságosság” jelentésének kiderítése.⁸ Ennek a szónak az eredetije (héber *cedaka*, görög *dikaioszüné*) a köznapi értelemben vett igazságosságot (törvényességet, jogszerűséget stb.) éppúgy jelentheti, mint a jócselekedetek (az „irgalmasság”) teljes tartományát, ezért elvileg egyaránt for-

⁶ A „vigasztal” ige, illetve a „vigasztalás” főnév egyszer-szemponttal még az evangéliumokban Jézus ajkán, mindkét esetben az itteni gondolatkörben (Lk 6,24 és Lk 16,25), de egyik szöveg sem tekinthető hitelesen jézusinak.

⁷ Bármilyen utópikusan csengjen is mindez, Jézus Istenre alapozott pacifizmusát *közvetve* igazolta annak elutasítása: A zelótizmus ugyanis a Róma elleni lázadáshoz, s az ún. zsidó

háborúhoz vezetett, amelynek eredménye a jeruzsálemi templom lerombolása és Izrael szétszórása, az ország elvesztése lett (vö. Lk 19,42a)

⁸ Azok a fordítások, amelyek az „igazság” éhezéséről-szomjazásáról beszélnek, eleve tévúton járnak, mert a görögben nem az (elméleti) „igazság” jelentésű *alétheia* áll.

dítható „igazságosságnak” (ha egy magatartásra gondolunk) és „igaz mivoltnak” (ha egy személy jellemző vonására gondolunk: „igaz ember”).⁹

E mondás Máté által szándékolt értelmét – az „igazságosság” közelebbi meghatározásának híján – csak találgatni lehet (vö. Mt 5,10 és 5,20!), de talán nem tévedünk, ha a mondás címzettjein azokat értjük, akik igazságtalanságot-jogtalanságot szenvednek, és Istentől várnak „kiegyenlítő igazságosságot”. A zsidó és a kora keresztény apokaliptika azt hirdette ugyan, hogy Isten teljesíteni fogja az effajta „éhséget és szomjúságot” (vö. Lk 18,6-8!), Jézus azonban azt tanította, hogy Isten¹⁰ nem „igazságosságot” akar (vö. Mt 5,20; 18,23-33 és 20,1-15!), és nem „kiegyenlíteni”, megbosszulni-megtorolni, hanem megbocsátani akarja az elkövetett igazságtalanságokat (vö. Lk 23,34!), és ugyanezt a megbocsátási készséget várja el „fiaiától”, azaz a hozzá tartozóktól is (ld. Mt 5,43-45). Ezért nem tekinthetjük hitelesnek ezt a mondást, ahogyan ezt áttételesen a soron következő „boldogmondás” is igazolja.

Szerencsések az irgalmasok, mert Isten irgalmas lesz hozzájuk.

A nyolc boldogság” közül az utolsó négy Máté ún. „saját anyagához” tartozik, nincs konkrét megfelelőjük Lukács evangéliumában.

Aki kicsit is járatos az evangéliumokban, annak számára világos, hogy az irgalmasság (*eleémón*, *eleemoszüné* az *eleein* igéből) Jézus központi üzenetének egyik fontos megfogalmazása, ezért nem kétséges, hogy itt hiteles jézusi mondással van dolgunk.

Az, hogy valaki „irgalmas”, a „megkönyörülés, kegy[elm]et gyakorlás” képzetét kelti bennünk, eredeti jelentése azonban az, hogy „szánakozik”, ahogyan ezt két rokon értelmű kifejezése is nyilvánvalóvá teszi. Az egyik a „megesik a szíve valakin”; ennek eredeti értelme valahogy így fogalmazható meg: „lénye legmélyéig megrendülve együtt érez valakivel”.¹¹ A másik a „megkönyörül valakin, megszán valakit” (Lk 6,36), de ez a görög *oiktirmón* mögött álló arám *rahamim* csak az egyik jelentése; a másik jelentése: „anyai”, minthogy a *reham* = anyaméh, anyaöl szóból származik. Tulajdonképpen jobb lenne tehát a – már kissé elavult – „irgalmas, irgalmasság” kifejezések helyett az „anyai,

anyaiság” kifejezéseket használni, mert ezek pontosabban fejezik ki az eredeti mondanivalót.¹²

Az irgalmasság egyrészt a *megbocsátásban* (Mt 18,27; 15,20) és az ellenségszeretetben mutatkozik meg (Lk 6,32-36; Lk 10,33), másrészt pedig a rászorulók *megsegítésében*, például tanítás (Mk 6,34), vigasztalás (Lk 7,13), gyógyítás (Lk 10,33) vagy anyagi adományok formájában (Mt 6,2-3; Lk 11,41; 12,33a – vö. még Mt 25,35-36!). Első pillantásra meglepőnek tűnik, hogy Jézus szerint csak az számíthat irgalomra (megbocsátásra) Isten részéről, aki maga is gyakorolta az irgalmat embertársai iránt. A felületes olvasó számára azt a következtetést vonhatja le ebből, hogy Istent a „szemet szemért, fogat fogért” elv vezérli, holott csak arról van szó, hogy Jézus szemében Isten maga az Irgalom (ld. Lk 6,36; 15,20), ezért aki irgalmatlanul viselkedik, az ezáltal *automatikusan kizárja önmagát* az irgalomból; más-képpen fogalmazva: *nem lehetséges* megbocsátani annak, aki elutasítja magát a megbocsátást (vö. Mt 6,12; 7,1; Mk 11,25).

Szerencsések a tiszta szívűek, mert ők meg fogják látni Istent.

A „szív” a Biblia nyelvében az ember teljes belső életének: gondolatainak, érzelmeinek, emlékezetének, törekvéseinek és döntéseinek („akaratának”) székhelye. Jézus a kultikus tisztasággal kapcsolatos vitában (vö. Mk 7,2) mondta el – bár negatív megfogalmazásban –, mit ért a szív *tisztaságán*: „...belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz megfontolások, ...és tisztátalanná teszik az embert” (Mk 7,21.23). Pozitívan fogalmazva azt mondhatnánk, a szív tisztasága az őszinte és egyenes *jóra törekvést*, és persze az ebből fakadó, hátsó- vagy mellékgondolatok nélküli *jót-cselekvést* jelent (vö. Mt 23,26 // Lk 11,41). A szív tisztaságának további meghatározásában-pontosításában segíthet, ha figyelembe veszünk néhány rokon értelmű fogalmat: az egyszerűséget (Mt 6,22: *haplusz*), a keveretlenséget (Mt 10,16b: *akeraiosz*), a gyermekké válást (Mt 18,3; vö. Mk 10,15), s ez utóbbival kapcsolatban még a „kiskorúságot” (Lk 10,21).

Az „istenlátás” valószínűleg két dolgot jelent:

Egyrészt *Isten*, illetve az Isten-ember viszony *lényegének „meglátását”* (vö. Mk 1,10-11: „látta, hogy meghadsznak az egek”), azaz annak felismerését, hogy Isten

használt *szplankhnon* főnév, amelynek jelentése általában „belső részek”, többnyire a nemesebb szervekre érve, de a zsigerekre vonatkozóan is, sajátos jelentése pedig: anyaméh.

¹² Gyönyörűen szemlélteti ezt az anyaiságot „a tékozló fiú” példabeszédében szereplő apa viselkedése: Folyton visszavárja elcsavargott gyermekét; amikor meglátja, eléje fut, öleli-csókolja; öröme minden mértéket meghaladóan túláradó (az ünnepi ruha elővétele és a fiú beöltöztetése, a hízott borjú levágása, lakoma, zene, tánc); egyszerűen túllép az igazságosságon: elmarad az erkölcsi prédikáció, nincs leszámolás, és végképp nincs szó büntetésről.

⁹ A fogalom tartalmának rendkívüli gazdagsága miatt minden egyes előfordulásakor az adott szövegösszefüggés, illetve „életbe ágyazottság” alapján kell döntenie a szó fordításáról és konkrét jelentéséről. Ráadásul arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy e főnév (eltérően a *dikaosz* = „igaz” melléknévtől) az evangélisták közül kizárólag Máténál fordul elő Jézus ajkára adva.

¹⁰ A szokásos „majd kielégítik őket” fordítás megintcsak homályos és téves, mert az eredeti szenvedő szerkezet („majd kielégítettnek”) itt is egyértelműen Isten körülírása (*passivum divinum*).

¹¹ Mt 9,36; 18,27 – Mk 1,41; 6,34 – Lk 7,13; 10,33; 15,20. A *szplankhnidzein* ige gyökere a többnyire többes számban

jó az emberhez, és nem kíván tőle mást, csak egyszerű jóságot. Ennek meglátásához, felismeréséhez nincs szükség bonyolult teológiára vagy hatalmas törvényismeretre, hanem csak tiszta szívre. Két példa: Amikor belebotlott a kifosztott, félholtra vert zsidóba (aki ellenségének számított!), az irgalmas samaritanus rögtön „meglátta”, tudta, mit kíván tőle Isten ebben a helyzetben, egyszerűen annak alapján, hogy „megesett rajta a szíve” (Lk 10,33). Az ugyanebbe a helyzetbe került pap már nem tudta, viszont tudni vélt valami „fontosabbat és pontosabbat”: azt, hogy Isten csak honfitársai szeretetét kívánja tőle, és hogy a véres, talán már halott ellenség megérintése kultikus tisztátalanná tenné őt. – Hasonlóképpen: csak a romlatlan, tiszta emberi szív képes felismerni, hogy az emberbarát Isten az ember kedvéért alkotta a szombatot (Mk 2,27), következésképp azt kívánja, hogy „az Úr napján” is segítsünk a rászorulókon (Mk 3,4). A törvénytánítók már nem látták ezt; Jézus nem is egyszer megállapította róluk a „látás” elmentését, a „vakságot” (Mt 23,24; Lk 6,39).

Isten „meglátása” másrészt a túlvilági, „színről színre” történő „látás” ígérete lehet¹³. Itt a földön nincs szükségünk túlvilági látomásokra ahhoz, hogy jó úton járassunk. De miután földi és túlvilági éresi folyamata nyomán az ember szíve egészen megtisztult az önzéstől és a maga alkotta istenképektől, „látni” fogja Istent „úgy, amint van” – hiszen csak a szellemileg egymáshoz hasonlóak, vagy hasonlóakká váltak képesek „felismerni” egymást¹⁴.

Az iménti fogalomtisztázások alapján aligha lehet kétséges, hogy kristálytiszta jézusi mondással van dolgunk – ahogyan a következő esetében sem merül föl bizonytalanság.

Szerencsések azok, akik békét teremtenek, mert Isten a fiainak fogja hívni őket.

Noha e mondás értelme minden további nélkül világos, annak pontos megfogalmazásához érdemes előbb itt is szemügyre venni az egyes kifejezések eredeti jelentését. Kezdjük ezúttal a végén.

Az „Isten a fiainak fogja hívni őket” a görögben így hangzik: „Isten fiainak fognak hívni” – ti. Isten által

(*passivum divinum*). Azaz: Isten a „fiainak”, önmagához hasonlóknak, az övéinek fogja elismerni és nyilvánítani őket – ugyanis a „valakinek a fia, valaminek a fia” kifejezés semitizmus, és azt jelenti: „szorosan az illetőhöz, vagy a szóban forgó tárgyhoz tartozó”¹⁵, az „Isten fia” kifejezés értelme tehát: Istenhez szorosan hozzátartozó, Istennek egészen odaadott, Istenhez hasonló (hasonlóvá vált). – Izrael „udvari teológusai” úgy vélték, hogy Isten az uralkodót fogadja fiává, annak trónra lépésekor énekelték a 2. zoltárt: „Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!... Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket... Összetöröd őket vasveszszóval, szétzúzod, mint a cserépedényt...” (7-9. v.). Ezzel szemben Jézus azt állítja, hogy Isten azokat „fogadja fiaivá”, akik békét teremtenek.

A béketeremtés jelenti egymással veszekedő vagy haragban lévő emberek, illetve embercsoportok *kibékítését* is, de a magunk személyes vagy társadalmi-politikai *ellenségei iránti szeretet* gyakorlását is (amelynek minimális eleme a megbocsátás, teljessége pedig az irántuk tanúsított, tettekben megnyilvánuló jóság, ld. Mt 5,38-45).

A béke azonban (héber *salóm*) az Ószövetségben és a Jézus korabeli zsidóságban is az ember egész, azaz testi-lelki-szellemi, illetve egyéni-közösségi-társadalmi üdvének (javának, egészségének) teljességét jelentette. Ezért hangsúlyozni kell, hogy a béketeremtés „terepe” *nem csupán a magánélet*¹⁶, hanem ki kell terjednie a „közéletre” és a „nagypolitikára” is¹⁷. Tömören és szépen foglalta ezt össze a Kr. u. 1. sz. utolsó harmadában működő Johanan ben Zakkai (a híres Hillel és Sammai rabbik tanítványa), amikor azt mondta: „Az Isten és ember közötti békében csak az részesülhet, aki „békét teremt két férfi között, vagy egy férfi és a felesége között, vagy két család, két város, két kormány, két nemzet között”¹⁸.

Szerencsések, akiket az igazságosság kedvéért üldöznek, mert övék a Mennyek országa.

E mondás hitelessége rendkívül bizonytalan, hiszen Jézus tanításának lényege éppen a (köznap értelemben vett) igazságosság meghaladása (sőt „messzemenő

bajt, mint békességet teremt. A jézusi béketeremtés mércéje magának Jézusnak a viselkedése, amelynek lényege, hogy szembeszáll a gonosz tettel, de nem áll ellenségesen szemben a tett elkövetőjével, hanem meg akarja gyógyítani. Mintapéldája ennek az az eset (Jn 18,22-23), amikor az Annás főpap előtti kihallgatáson Jézust szájon vágta egy pribék, ő azonban nem nyelte le ezt szó nélkül, hanem oktatni kezdte: „Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat, de ha jól, miért ütsz engem?” Oktató kérdésével föl akarta rázni a szolgát abból, hogy rutinszerűen („öntudatlanul”) viselkedjék, el akarta őt gondolkodtatni a valóban helyes viselkedésről, azaz meg akarta nyitni számára az utat ahhoz, hogy esetleg rádöbbenjen, mit csinál, és változtatni tudjon humánusnak éppen nem nevezhető magatartásán (és talán a foglalkozásán is).

¹³ Vö. 1Kor 13,12; 1Jn 3,2; Jel 21,3; 22,4-5.

¹⁴ Vö. Mk 9,7: „Ez az én szeretett fiam!”; Lk 10,22: „...senki sem ismeri, ki a fiú, csak az Atya, és ki az Atya, csak a fiú...”

¹⁵ Ld. „emberfia” (Mk 8,31 – továbbá Mk 14,41; Mt 11,19; Lk 11,30), „a lakodalmas terem fia”, azaz a násznép (Mk 2,19), „a gyehenna fia” (Mt 23,15), „az engedetlenség fia”, vagyis az engedetlenség (Ef 2,3), „a tegez fia”, azaz a nyílveszők (Jób 41,20; Siral 3,13); vö. a magyarban „vásárfia, ládafia, hazafi, úrfi, halál fia”.

¹⁶ Ennek példái: Mt 5,23-24; 18,21-22; Lk 17,3b-4; Mk 9,50c.

¹⁷ Ld. Mt 5,38-41; Lk 10,33; 13,1-3; 19,42a; 23,28.31.

¹⁸ A jézusi értelemben vett béketeremtést természetesen szabad összetéveszteni a puhánysággal, a kényelemszeretettel és gyávaságból fakadó hamis békülékenységgel („irénizmus”), amely csak megerősíti a rossz uralmát, és több

meghaladása”: Mt 5,20), mégpedig a korlátozás és feltétel nélküli szeretet révén.¹⁹ Csak találgatni lehet, hogy Máté hogyan értelmezte, mindenesetre csak az alanti, sajátos értelemben fogadhatjuk el Jézustól származónak. Ennek megtalálásához két szó jelentését kell tisztázni.

Az „igazságosság” (*dikaoiszüné*) elméletileg jelenthetné itt a mondás címzettjei, tehát az üldözöttek által gyakorolt igazságosságot, az „igazságos, helyes, igaz” viselkedést – csakhogy ennek ellene mond *tartalmilag* az, hogy az igazságosság gyakorlása Jézus szerint nem elégséges az Isten országába kerüléshez (Mt 5,20), *formailag* pedig az (amivel a szentírás-magyarázók nemigen törődnek...), hogy hiányzik a birtokos névmás (*autón*), aminek megléte esetén így kellene fordítani a kifejezést: „az *ő* igazságosságuk miatt”.

A görög *heneken* előjárósó nemcsak *oksági* összefüggést fejezhet ki („miatt”), hanem a cselekvés *célját* is, illetve a kettőt *egyszerre* is; feltételezem, hogy itt is ez utóbbi történik, ezért döntöttem a „kedvéért” kifejezés mellett, amely egyaránt tartalmazza a cselekvés mozgatórugóját és célját.

Jézus nem magától értődő felfogásokat akart megerősíteni, hanem hallgatói magától értődőnek tartott nézeteit akarta helyesbíteni. Itt is erről lehet szó:

Azt, hogy az igazságosságot *gyakorló*, és emiatt üldözött ember Isten vagy az Istenség ortalma alatt áll, minden igazságosan gondolkodó és érző zsidó vagy pogány eleve feltételezhetette²⁰ Itt azonban – a második bekezdésben mondottak alapján – nem lehet szó róluk, hanem csak olyanokról, akik *vétettek* a törvények szabta igazságosság ellen (ez az üldözésük oka), s akiket másfelől azért üldöznek, hogy ezzel helyreállítsák „a törvényt és a rendet”, vagyis az igazságosságot (ez az üldözésük célja). Ezek lehetnek „köztörvényes bűnözők”, de olyan „ártatlanok” is, mint Jézus, aki a maga módján szintén vétett a „fennálló rend”, vagyis az igazságosság ellen, amikor például áthágta a kultikus tisztasággal vagy a szombattal kapcsolatos szabályokat.

E mondás *feltételezhető* – és a negyedik boldogmondás fenti értelmezésével összhangban lévő – jézusi értelme tehát: Nem azoké a Mennyei országa, nem azok a részesei-tagjai Isten országának, akik „jámbor buzgósággal” (vö. igazságszolgáltatás, inkvizíció, szent háború, dzsihád stb.), az igazságosság (helyreállítása) kedvéért üldözik a törvényszegőket (ahogyan a zelóták vagy „az írástudók és farizeusok” is tették)! Ellenkezőleg: Isten az áldozatok oldalán áll!

Hogyhogya? – kérdezhetné valaki. Úgy, hogy egyrészt az emberi törvények nem feltétlenül tesznek eleget Isten törvényeinek, másrészt – és ez a fontosabb – Jézus felfogása szerint Isten még a valódi bűnösöket sem akarja megbüntetni „az igazságosság helyreállítása kedvéért”,

hanem meg akar bocsátani nekik, és meg akarja gyógyítani őket. (Hogy sikerül-e, rajtuk fordul.) A bűnösöknek nem bíróra, hanem orvosra van szükségük (vö. Mk 2,15-17, de már Ezekiel 18,23 is!).

* * *

Keresésünk eredményeit összegezve azt állapíthatjuk meg, hogy a nyolc boldogmondásból *csak négyet* tartathatunk egészen biztosan jézusinak („erőszakmentesek, irgalmasok, tiszta szívűek, béketeremtők”), kettőt határozottan jézusiatlannak kell minősítenünk („bánkódók, az igazságosságot éhezők”), a maradék kettőt pedig csak az általam adott értelmezésben tarthatjuk jézusinak („a Lélek hatására nyomorgók, az igazságosság kedvéért üldözöttek”) – e kettő között azonban mégis különbséget teszünk, és az elsőt végső soron a jézusi kategóriába sorolom, mert általam adott fordítása és értelmezése nagy biztonsággal indokolható.²¹

Mindezt úgy szemléltetem, hogy újra felsorolva a „nyolc boldogságot”, a jézusiakat kövér és dölt betűkkel írom, a jézusiatlanokat pedig csak dölt betűkkel:

Szerencsések, akik a Lélek hatására lettek nyomorgók, mert övük a Mennyei országa!

Szerencsések a bánkódók, mert Isten meg fogja vigasztalni őket.

Szerencsések az erőszakmentesek, mert ők fogják örökölni az országot!

Szerencsések, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságot, mert Isten majd kielégíti őket.

Szerencsések az irgalmasok, mert Isten irgalmas lesz hozzájuk!

Szerencsések a tiszta szívűek, mert ők meg fogják látni Istent!

Szerencsések azok, akik békét teremtenek, mert Isten a fiainak fogja hívni őket!

Szerencsések, akiket az igazságosság kedvéért üldöznek, mert övük a Mennyei országa.

¹⁹ Ld. a negyedik boldogmondás kapcsán írottak utolsó bekezdését.

²⁰ Ld. a Bölcsesség könyvében: 2,10-21; 5,1-9.15-23.

²¹ E végeredmény eldöntheti, mennyire volt kihívó, vagy egyenesen pimasz a címben fölített kérdés...